

עדותו של אחמד סיאם

בן 28, מוכתר וואדי חילוה. עדותו נגבתה ביום 21.5.2010 על ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

מתחילת שנות התשעים התחילה מגמת ההתנחלויות בשכונה שלנו, בהובלה של עמותת אלע"ד, והם החריבו את חיינו ועקרו את החיך מאיתנו, הם השתלטו על בתים ואדמות בכל מיני דרכים, זיופים והפקעה דרך נכסי נפקדים וכו'. זה לא נגמר בהתיישבות של המתנחלים בשכונה אלא גם בהתערבותם והשתלטותם על אתרי התיירות, האתרים הארכיאולוגים והאתרים ששייכים לרשות הטבע והגנים.

חשוב לציין, כי לפני כניסת המתנחלים לשכונה שלנו המצב היה שונה. אנו, תושבי השכונה, יודעים שהרשויות הרשמיות תומכות בהתנחלויות, ואם זה לא בדרך רשמית – אז בדרך אישית, על ידי הנציגים שנשלחים מטעמם לשכונה. דוגמה לכך היא העברת נכסים, מגרשים ובתים שהופקעו על ידי 'נכסי נפקדים' לטובת המתנחלים בשיטה סודית ומסתורית, למרות שהחוק מחייב לפרסם זאת, ושההליך יהיה גלוי לציבור. לגבי אתרי התיירות, למשל מעיין סילואן 'ברכת השילוח' – האתר מצוי בשליטת עמותת אלע"ד, שיש לה הזכות, או שנתנה לעצמה את הזכות, להכניס מבקרים, ולסרב, מסיבות שונות, לכניסת אנשים אחרים, כמו תושבי השכונה.

וזה לא נגמר בכך. הם הרחיבו את ההתנחלויות שלהם, ישנן עמדות שמירה ומצלמות שמפוזרות בכל פינה בשכונה שאמורות לשמש למטרות ביטחוניות. אגב, המצלמות והשומרים האלה משקיפים גם על הבתים של הערבים שמתגוררים בסביבה, וחלק מהמצלמות מכוונות ממש לתוך הבתים, מה שפוגע בפרטיות של התושבים. בנוסף, הם מנסים להעלים את המראה הערבי של השכונה, לכן הם שינו את השמות של הרחובות משמות ערביים לשמות עבריים שהם בחרו לרחובות, וגם לא הסתפקו בזה: הם מטילים אימה על הילדים שמשחקים בשכונה, הילדים התחילו לסבול סבל נפשי רק מלראותם חמושים, צועקים ומציקים בלי גבול לידם.

ביום שישי, בתאריך 14.5.2010, בסביבות השעה שמונה בערב ישבתי אצל חברי, ופתאום שמעתי צעקות ברחוב. יצאתי לראות מאיפה זה מגיע, וראיתי קבוצה של מתנחלים, לפי הערכתי כארבעים איש מכל הגילים, שעצרו את התנועה בכביש, גרמו לפקקים והתחילו לרקוד ולשיר באמצע הרחוב. אחרי כמה דקות של ריקודים הם התחילו לצעוק, לקלל והשתמשו בסממאות גזעניות כמו 'מוות לערבים' ובאמירות כמו 'עם ישראל חי', מתוך התרסה. התושבים הערבים לא האמינו למשמע אוזניהם, וצעקו עליהם. התגובה הרגילה של המתנחלים הייתה להתקשר למשטרה, אשר הגיעה בכוחות מתוגברים של מג"ב והאשימה את התושבים הערבים בזריקת אבנים.

אני הייתי במקום וניסיתי להסביר את המצב לשוטרים אחרי שטענו עליהם אבנים, וזה התירוץ להגעת כוחות המג"ב, גם האחראי משמרת מטעם האבטחה של המתנחלים שהיה באירוע כי זה חלק מעבודתו, העיד בפני קצין המשטרה שלא היתה זריקת אבנים. השוטר ביקש מהתושבים הערבים להתפזר, ואנחנו התנגדו וטענו שאנחנו לא צריכים אישור של אף אחד כדי להיות מחוץ לבית או בפנים, אז השוטר החליט להכניס את קבוצת המתנחלים פנימה כדי להגן עליהם מהכעס והעצבים של התושבים הערבים. כל האירוע הזה נמשך כ-30 דקות.

החיים שלנו בקרבת המתנחלים הפכו לקשים כל יום יותר מהיום שלפניו, אנו מקווים לחיים שקטים ורגועים. אני רואה כל יום שהתושבים רבים עם המתנחלים והאבטחה שלהם, והסבל של התושבים מהתנהגות של המתנחלים והמאבטחים שלהם מחריף. גם הקטטות היומימיות גורמות להחמרת היחסים בין הצדדים.